

Sygn. akt XII C 1641/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Prusinowska

Protokolant Protokolan sądowy Justyna Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 marca 2020 r. w P.

w sprawie z powództwa **Powiatu (...)**

przeciwko pozwanemu **Skarbowi Państwa-Wojewodzie (...)**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 309 053,39 zł (trzysta dziewięć tysięcy pięćdziesiąt trzy złote 39/100) wraz z ustawowymi odsetkami jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia 11 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty.
2. W pozostałym zakresie powództwo oddala.
3. Kosztami postępowania obciąża w całości pozwanego z i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 19 052,14 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu i wydatków oraz 13 697 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Maria Prusinowska

Sygn. akt **XII C 1641/16**

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 czerwca 2016 roku, który do Sądu Okręgowego w P. wpłynął w dniu 17 czerwca 2016 roku, działający przez pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego, powód **Powiat (...)** skierował przeciwko pozwanemu **Skarbowi Państwa** reprezentowanemu przez **Wojewodę (...)** żądania:

-zasądzenia od niego na jego rzecz kwoty **322.861,09,- zł** wraz z ustawowymi odsetkami - jak dla zaległości podatkowych liczonych od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty.

-zasądzenia od niego na jego rzecz zwrotu kosztów niniejszego procesu – według norm przepisanych, w tym kosztu jego procesowego zastępstwa w wysokości **86.400,- zł**

Nadto:

- wydania w niniejszej sprawie – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym,
- rozpoznania niniejszej sprawy - także pod jego nieobecność,
- wydania wyroku zaocznego w razie zaistnienia ku temu przesłanek ustawowych,

nadto:

-przeprowadzenia zawnioskowanych przez niego dowodów w związku z podanymi przez niego tezami. (k. 2 - 31 akt).

Dnia 23 czerwca 2016 roku Sąd Okręgowy w P. wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 320 akt). Natomiast pismem z dnia 3 sierpnia 2016 roku strona powodowa złożyła wniosek o stwierdzenie prawomocności nakazu zapłaty (k. 334 akt)

W reakcji na to, działający przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, pozwany **Skarb Państwa** reprezentowany przez **Wojewodę (...)** złożył datowany na dzień 22 sierpnia 2016 roku sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, który do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynął w dniu 26 sierpnia 2016 roku – domagając się w nim:

-oddalenia powództwa powoda,

-zasądzenia od niego na jego rzecz zwrotu kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego – wg norm przepisanych;

nadto:

-przeprowadzenia wskazanych przez niego dowodów – na poparcie jego twierdzeń.

W tego motywacji:

-zakwestionował roszczenie powoda tak co do zasady, jak i wysokości,

-przedstawił argumenty faktyczne i prawne na poparcie zaprezentowanego przez niego stanowiska (k. 342 – 347 akt).

W procesowych pismach:

-powód z dni: 15 lutego 2017 roku, które do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło w dniu 17 lutego 2017 roku (k. 465 – 473 akt), 27 lutego 2017 roku, które do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło w dniu 3 marca 2017 roku (k. 686 – 687 akt), 3 kwietnia 2017 roku, które do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło w dniu 5 kwietnia 2017 roku (k. 691 – 694 akt), 30 grudnia 2019 roku, które do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło w dniu 2 stycznia 2020 roku (k. 805 – 810 akt), 2 marca 2020 roku, które zostało przedłożone na rozprawie w tym samym dniu (k. 895 – 897 akt),

-pozwany z dni: 30 listopada 2016 roku, które do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło w tym samym dniu (k. 368 – 369 akt), 24 maja 2017 roku, które do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło w dniu 29 maja 2017 roku (k. 699 akt), 12 października 2018 roku, które do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło w dniu 19 października 2018 roku (k. 743 – 744 akt), 21 stycznia 2019 roku, które do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło w dniu 28 stycznia 2019 roku (k. 758 – 761 akt), 16 maja 2019 roku, które do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło w dniu 22 maja 2019 roku (k. 786 – 788 akt),

zglaszali dowodowe wnioski, ustosunkowywali się do przeprowadzonej pisemnej opinii głównej oraz uzupełniającej, także do twierdzeń przeciwnika; prezentowali swoje stanowiska. Postanowieniem wydanym w niniejszej sprawie w dniu 19 grudnia 2016 roku Sąd oddalił wniosek strony powodowej w przedmiocie odmowy stwierdzenia prawomocności nakazu zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 23 czerwca 2016 roku (k. 452 – 453 akt).

Z kolei postanowieniem wydanym w niniejszej sprawie w dniu 22 listopada 2017 roku - dopuszczono dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości budżetowej oraz analizy ekonomicznej funkcjonowania administracji celem ustalenia wysokości wydatków związanych z funkcjonowaniem Zespołu (...) w ramach Wydziału (...) Starostwa Powiatowego w 2014 roku; zasadności tych wydatków z uwagi na konieczności terminowego i pełnego

załatwienia zleconych mu przez Wojewodę (...) spraw dotyczących zwrotu nieruchomości stanowiących własność Miasta P. oraz ustalenia czy przekazana na ten cel kwota **141.500,- zł** była wystarczająca. (k. 709 akt).

Opinię w/w (główną oraz uzupełniającą) sporządził biegły sądowy A. N. (k. 734 – 738, 750 – 751, 797 – 799 akt).

Na rozprawach w dniach 1 grudnia 2016 roku (k. 443 – 445 akt), 16 lutego 2017 roku (k. 461 – 463 akt), 9 maja 2019 roku (k. 781 - 782 akt) strony podtrzymywały swoje stanowiska oraz zostali przesłuchani świadkowie wraz z biegłym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód **Powiat (...)** stanowi lokalną wspólnotę samorządową tworzoną przez jego mieszkańców – ma on osobowość prawną; działa na zasadach określonych w treści reguł zredagowanych w normach ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym (DU o numerze 91, p. 578 i dalsze zmiany) oraz statutu uchwalonego uchwałą Rady Powiatu (...) z dnia 22 stycznia 1999 roku o oznaczeniu (...). Nadzór nad jego funkcjonowaniem sprawuje w/w Rada Powiatu – jako organ stanowiący i kontrolny; jego organem wykonawczym jest – natomiast – zarząd ze starostą na czele. Przedmiotem jego działalności jest realizacja – wymienionych w cyt. unormowaniu – zadań publicznych i to w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Paragraf 4 cyt. Statutu redaguje obciążające go zadania publiczne o charakterze ponadgminnym – w tym gospodarkę nieruchomościami kreowaną przez mieszczący się w jego strukturze Wydział (...); od 2005 roku wraz z wydzielonym w nim Zespołem (...).

Z punktu widzenia tego sporu istotny jest rok 2014 - zadania dla niego na ten czas; sposób ich wykonania oraz procedurę kontroli wewnętrznej, a także struktury wewnętrznej cyt. Wydziału (...) wraz z w/w Zespołem i jej modyfikacje zamieszczone zostały w zarządzeniu Starosty (...) z dnia 31 października 2012 roku o oznaczeniu (...) oraz z dnia 25 marca 2013 roku o oznaczeniu (...). Kwestia wynagrodzenia zatrudnionych tam oparta została o rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 2005 roku w/s zasad wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych jednostek samorządu terytorialnego (DU nr 146 p. (...)) (k. 679 – 684 akt).

Zgodnie z treścią norm **art. 142** w związku z **art. 4 pkt. 9b** ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (DU nr (...) p. (...) i dalsze zmiany) oraz **art. 21 par. 1 pkt. 1 k.p.a.** – organem właściwym do orzekania o zwrocie nieruchomości położonych na terenie m.in. m. P. jest jego Prezydent jako wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej. W myśl jednak powszechnie przyjętego poglądu wyrażonego w uchwale 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego o oznaczeniu (...) 1/03 (...) i **ust. 2** przywołanego przepisu – prezydent danego miasta, sprawujący jednocześnie funkcję starosty w/s o zwrot wywłaszczonej nieruchomości podlega – jako jego organ wykonawczy reprezentujący je w stosunkach zewnętrznych, a także jako pracownik jego urzędu na podstawie normy **art. 24 par. 1 pkt 4 k.p.a.** wyłączeniu; w konsekwencji także ewentualnie wyznaczeni przez niego do tego celu jego zastępcy czy inni pracownicy.

W tak naprowadzonych okolicznościach **Prezydent M. P.** – będącego miastem na prawach powiatu – po wpłynięciu takich spraw w 2004 roku przekazał je do rozpoznania pozwanemu **Wojewodzie (...)**, który jednak opierając się na normie **art. 26 par. 2 i par. 3 k.p.a.** z urzędu wyznaczył do tego celu **Starostę (...)**. Mimo jego opozycji przeciwko temu i sugestii, by pozwany po myśli przywołanego przepisu sam się tego podjął – nie zmienił on swojej decyzji i do chwili obecnej wszystkie takie wnioski rozpoznawane są u powoda. W piśmie z dnia 28 stycznia 2005 roku przydzielił on mu na ten cel 8 etatów kalkulacyjnych, kwotę dotacji ustalił na poziomie **141.500,- zł na rok** – w późniejszych latach w tym aspekcie nie zmienił on, ani nie wprowadził zmian.

Okoliczności bezsporne

Wobec powyższego – w ramach Wydziału (...) Starostwa Powiatowego w P. utworzony został tzw. Zespół (...) funkcjonujący do chwili obecnej; powód zmuszony został do zatrudnienia w nim pracowników o stosownych

kompetencjach; wyposażyć ich stanowiska pracy oraz finansować ją na bieżąco; powołany w 2005 roku przez niego ów Zespół objął 6 stanowisk pracy; w 2009 roku 5, a w chwili obecnej 7 stanowisk - działa on nadal generując koszty nie tylko tzw. osobowe, ale i koszty bieżącej obsługi.

Dowód: zeznania świadków K. G., M. R., K. D., E. D., M. H., M. S..

Od 2006 roku pozwany przekazuje powodowi na ten cel cyt. kwotę po **141.500,- zł** – przy czym na lata 2006 i 2007 jej przeznaczenie zdeterminowane było przez niego wydatkami bieżącymi; na lata 2008 i 2009 oraz 2010 i 2011 bez jej wyodrębnienia w dotacji na wydatki z zakresu zadań administracji rządowej zleconych powodowi.

W 2014 roku powód, jego zdaniem – na pokrycie kosztu dotyczącego istnienia i działania w/w Zespołu wydatkował kwotę **464.361.09,- zł**; w tym: kwotę związaną z zatrudnieniem w nim pracowników oraz kwotę tytułem opłat za użytkowanie zajmowanych przez niego na ten cel pomieszczeń. Uzasadniona ich wielkość – pozwalające na pełną i terminową realizację powierzonych mu w/opisanych zadań w tymże roku ukształtowała się na poziomie kwoty **364.649.54,- zł**; w tym co do kosztowych wydatków osobowych na poziomie **98,2 %** powyższej kwoty (tj. kwota **358.104,72,- zł**).

Kwota wskazana przez stronę powodową w pozwie została zawyżona o kwotę **99.711,55,- zł**. Ponadto, zdaniem biegłego całkowite koszty zatrudnienia pracowników Zespołu (...) w 2014 roku przy poczynionych przez niego założeniach zgodnie z treścią opinii uzupełniającej wyniosłyby **309.053,25,- zł**

Dowód: opinia (główna i uzupełniająca) biegłego sądowego A. N. (k. 734 – 738, 750 – 751, 797 – 799 akt.

Poza granicami zastrzeżeń pozostawało, że ilość spraw o powyższym spektrum wpływających w poszczególnych latach była różna; różna ich ilość dotyczyła także kończących się w danych latach; że różny był ich zasięg, stopień trudności; prawdą jest też, że aktualnie ich wpływ charakteryzuje się tendencją malejącą.

Dowód: zeznania świadków j.w.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

-dokumentów z k. 34 – 314, 348 – 353, 474 – 499, 500 – 678, 822 – 835, 836 – 838 akt (dokumentacja odzwierciedlająca rozliczenia, w tym dotację na zadania wykonywane przez Zespół (...) w roku 2014),

-zeznania świadków w osobach: K. D., E. D., K. G. z k. 443 – 445 akt; M. H., M. R., M. S. - k. 461 – 463 akt; -opinii (główniej i uzupełniającej) biegłego sądowego A. N. z k. 734 – 738, 750 – 751, 797 – 799 akt.

Analiza i ocena zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego:

W jego skład w przedmiotowym procesie weszły dokumenty i to zarówno o charakterze urzędowym, jak i o charakterze prywatnym, zeznania świadków oraz opinia biegłego z dziedziny finansów i rachunkowości.

A. O dokumentach urzędowych ustawodawca wypowiada się w normie **art. 244 k.p.c.** stanowiąc, że sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (**par.1**), co odpowiednio stosuje się do...sporządzonych przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organy pozarządowe w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej (**par.2**) – w niniejszej sprawie były nimi orzeczenia i zarządzenia administracyjne. Z kolei **art. 245 k.p.c.** postanawia, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenie - objęły one pozostałe zaliczone wyżej w poczet dowodów.

Warunki zaprzeczenia ich prawdziwości określone zostały odpowiednio w normach **art. 252 k.p.c.** i **art. 253 k.p.c.** – żadna ze stron przy udziale **art. 232 k.p.c.** z tego nie skorzystała; brak też było potrzeby wszczynania takiej inicjatywy z urzędu.

W przebiegu tego postępowania w roli świadków wystąpili:

z inicjatywy powoda: **K. G., K. D., M. S., E. D., M. R., M. H..**

Byli oni, bądź są – w różnych okresach - związani z działalnością prowadzoną przez powoda stojącą u podstaw przedmiotowego postępowania tj. z w/opisanym Zespołem (...) utworzonym na tego bazie w jego Wydziale (...). Ustosunkowanie się do tego, co powiedzieli - z punktu widzenia zgodności z rzeczywistością - wprost prowadziło do konkluzji obdarzenia ich zaufaniem. Ich zeznania zasadniczo były zgodne; ujawniały w ogólnym zarysie ich obowiązki związane z zatrudnieniem w nim; metodykę i sposób ich pracy – niemniej nie to zadecydowało przede wszystkim o pozytywnym uznaniu ich wiarygodności, ale przede wszystkim życiowe doświadczenie i zdrowy rozsądek. Nie budziły żadnej kontestacji ich twierdzenia o tym, że kryteria oceny ich obciążenia nie mogły być wyłącznie mechaniczne i arytmetyczne w postaci ilości prowadzonych przez nich spraw, ale i ich przebieg. Oczywiście było, bowiem, że sprawa sprawie nie jest równa, że niektóre do ich zakończenia wymagały niewiele czasu; a inne – przeciwnie, i to niejednokrotnie z przyczyn nieprzewidzianych jak np. śmierć uczestników wymagająca najpierw przeprowadzenia stosownego postępowania spadkowego; niektóre wymagały przeprowadzenia prac geodezyjnych itp. Tak samo podejść należało do ich twierdzeń o trudności w podaniu średniej ilości przypadających na jednego zatrudnionego tam.

W szeregu spraw zachodzi konieczność skorzystania z wiadomości specjalnych – taka zaistniała i w przedmiotowym procesie koncentrując się na dziedzinie finansów i rachunkowości. Wnioski w tym aspekcie zgłoszone zostały w jego przebiegu przez powoda na bazie **art. 232 k.p.c.**, **art. 6 k.p.c.** oraz **art. 278 par. 1 k.p.c.** podległy uwzględnieniu. Do sporządzenia opinii z tego zakresu z tezą dotyczącą ustalenia ...wysokości wydatków związanych z funkcjonowaniem w 2014 roku cyt. Zespołu, ich zasadności i zgodności z określonym unormowaniem, i czy przekazana na ten cel przez pozwanego kwota wystarczała na terminowe i kompleksowe załatwianie powierzonych powodowi zadań – zaangażowano stałego biegłego sądowego **A. N..**

Jego opinia i to zarówno zasadnicza, jak i uzupełniająca miały kluczowe znaczenie dla wyniku tego sporu - wymagały, więc, dokładnego zbadania i to w dwu płaszczyznach: procesowej i merytorycznej.

W pierwszej kolejności zwrócenia uwagi wymagało, że zostały one i to w każdej ich odsłonie zakwestionowane w całości przez pozwanego. Zredagował on co do nich szereg zarzutów – a ustosunkowanie się przez nich do nich w żadnej mierze nie zadowoliło go.

Na skutek powyższego w/w biegły sądowy został przesłuchany, w związku ze sporządzoną przez niego opinią, na rozprawie. Ponadto został zobowiązany do ustosunkowania się do argumentów zgłoszonych do niej przez pozwanego, a więc miał on możliwość wyrażenia swojego poglądu w płaszczyźnie ich ustaleń (dwukrotnie) – przy czym akcentacji wymagało, że drugie jego pismo z zastrzeżeniami do niej zawierało w swojej treści liczne zarzuty, aniżeli pierwsze z nich z tej płaszczyzny, a ponadto kierowało do biegłego szereg szczegółowych pytań. Dlatego to do sądu należy decyzja, jaka powinna być forma reakcji biegłego na wątpliwości stron – a więc czy zasadne jest jego przesłuchiwanie na rozprawie czy wystarczającym będzie udzielenie przez niego pisemnej odpowiedzi w tej płaszczyźnie. Co więcej, warto zaznaczyć, że nie jest już obowiązujący kiedyś w takich realiach pogląd, jakoby nie wzywaniem biegłego na rozprawę stanowiło o naruszeniu zasady bezpośredniości. Dotyczyło to bowiem wcześniejszego orzecznictwa lat 60 – ych i 70 – ych XX wieku – wszak już w wyroku z 17 grudnia 1999 roku (II UKN 273/99, OSNAPiUS 2001, nr 8, p. 284) Sąd Najwyższy stwierdził, że dokonanie czynności sformułowanych w normie **art. 286 k.p.c.** pozostawione jest uznaniu sądu. Także w literaturze (por. Komentarz. Kodeks Postępowania Cywilnego, Postępowanie rozpoznawcze. Pod red. T. Erecińskiego, Lesis Nexis. Warszawa 2012, s. 1196) uznano, że norma **art. 286 k.p.c.** mieści się w obszarze przede wszystkim jego uprawnień. Poparciem tego jest zapatrywanie, że

wielokrotnie wystarczające jest sporządzenie i złożenie opinii uzupełniającej wyłącznie w formie pisemnej (por. Kodeks Postępowania Cywilnego pod red. M. Manowskiej, LexisNexis, Warszawa 20011, s. 561). W tym świetle przyjąć należało, że - mając na względzie wykładnię przepisów **art. 286 k.p.c.**, **art. 6 k.p.c.** i **art. 278 par. 1 k.p.c.** - wola ustawodawcy było pozostawienie sądowi możliwości zażądania wyjaśnień w formie ustnej, co determinuje użycie w przywołanym przepisie słowa może wytrącającego po jego stronie taki imperatyw działania. Cytowaną wyżej opinię - w tym postępowaniu przyjęto za odpowiadającą wyżej zacytowanym kryteriom; nadto - jej lektura i analiza pozwoliły na przydanie jej przymiotu przydatności dla potrzeb rozstrzygnięcia tego sporu w rozważanej części. Jej autor wyraźnie i zrozumiale przedstawił podstawy i motywy prowadzące do zawartych w niej wniosków; w tym sposób i metody przeprowadzonych przez niego badań; materiały, na których się oparł - w równie jednoznaczny i kategoriyczny sposób odparł i wyeliminował sprecyzowane do niej przez pozwanego zarzuty. Co więcej - nie można było stracić z pola uwagi tego, że miały one wyłącznie charakter polemiczny powołując się na bliżej nie określone kwestie odnoszące się do ogólnych poglądów opartych na przypuszczeniach i subiektywnej innej ich ocenie.

Tymczasem to biegły decyduje o zastosowanej przez niego w realizowanej opinii metodzie; posłużeniu się danymi materiałami; dodać trzeba, że działa on w oparciu o przedstawione mu dokumenty i własną wiedzę oraz doświadczenie. Jego zadaniem - prócz ww kwestii - jest jednoznaczne, przekonywujące zobrazowanie i uzasadnienie przyjętych w niej wniosków oraz drogi prowadzącej do ich zbudowania i wyprowadzenia.

W świetle tego za uzasadnione w pełni należało przyjąć stanowisko, że opinia ta opracowana w niniejszej sprawie - jak wskazano wyżej - odpowiadała kryteriom decydującym o ich zastosowaniu i przydatności dla rozważanego przypadku. W pełni odpowiedziała ona na postawione mu tezy i wszystkie rodzące się w związku z tym pytania - w jej treści opisane zostały metody zastosowanych badań i inne podstawy prowadzące do zaprezentowanych w niej wniosków; a proces dochodzenia do nich w żadnej mierze nie naruszył zasad logiki. Podkreślenia wymagały też wysokie kompetencje jej autora - posiadającego w swojej dziedzinie i wydawaniu opinii z tezami, jak rozpatrywana wyjątkowo bogate doświadczenie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady i w znaczącej części co do wysokości - tezę tą należało uznać za udowodnioną w świetle zanalizowanego zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego; przywołanych unormowań oraz przedstawionego rozumowania.

Norma **art. 49** ustawy z dnia 13 listopada 2003 roku o dochodach jednostek samorządu terytorialnego stanowi w jej **ust. 1**, że - jednostka taka wykonująca zadania z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami - otrzymuje ze Skarbu Państwa dotacje celowe w wysokości zapewniającej ich realizację; w jej **ust. 3**, że ich wielkość ustala się zgodnie z zasadami przyjętymi dla określania wydatków podobnego rodzaju; w jej **ust. 4**, iż przekazywane są one przez wojewodów, a ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej - na podstawach określonych w odrębnych przepisach; w jej **ust. 5**, iż winno to nastąpić w sposób umożliwiający pełne i terminowe wykonanie tych zadań. Jednocześnie - nie dotrzymanie tego warunku - zezwala takiej jednostce w jej **ust. 6** na dochodzenie należnego świadczenia wraz z odsetkami w wysokości, jak dla zaległości podatkowych na drodze postępowania sądowego. Poza marginesem zastrzeżeń pozostaje, że zezwala jej także w tym trybie na ewentualne jej uzupełnienie celem osiągnięcia wskazanego celu - kreując tym samym po jej stronie samodzielne materialnoprawne roszczenie.

Neutralność ta wyklucza stosowanie do tego roszczeń opartych o **art. 471 k.c.**; przepisów dotyczących umowy zlecenia. W powyższym świetle - udzielone powołanym unormowaniem powodowi sygnowane uprawnienie - czyni absolutnie chybionym zarzut pozwanego, jakoby winien on poruszać się wyłącznie na gruncie przekazanej mu dotacji i ewentualnie zawiadamiać go o konieczności jej zwiększenia. Jedyłą, bowiem, przesłanką czyniąca zadość jego żądaniu jest jej wysokość uniemożliwiająca mu pełne i terminowe wywiązania się z realizacji powierzonych mu zadań. Marginesowej uwagi wymagał - w realiach tego sporu fakt, że powód jeszcze przez zainicjowaniem tego sporu zwracał się bezskutecznie do pozwanego ze stosownym żądaniem (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 2015 roku w sprawie o sygn. akt V CSK 295/14 - Legalis nr 1231835).

W powyższym świetle przesłankami stanowiącymi o zasadności wspartego na powyższej podstawie prawnej roszczenia jest a. wykazanie wysokości środków niezbędnych do pełnej i terminowej realizacji powierzonego zadania, b. wykazanie, iż wysokość uzyskanej na ten cel dotacji uniemożliwiła to. Zgromadzony w przebiegu tego postępowania materiał dowodowy pozwolił na zbudowanie konkluzji, iż w znaczącej części powód temu zadośćuczynił.

W pierwszej kolejności zwrócenia uwagi wymagało, że odpowiedział on pozytywnie na pytanie co do samej zasady – skoro, w jego świetle poza kwestią pozostawało, że uzyskana przez powoda dotacja rok 2014 nie pozwoliła mu na zrealizowanie w w/podany sposób powierzonych mu zadań.

Roszczenie jego nie okazało się jedynie wykazane w pełni co do żądanej przez niego wysokości – w tym aspekcie posłużono się w/zanalizowaną i ocenioną opinią opracowaną w przedmiotowej sprawie uwzględniając ją w całości. Sąd w tym miejscu zauważa, iż biegły A. N. w swojej opinii uzupełniającej z dnia 23 października 2019 r. wskazał, że całkowite koszty zatrudnienia pracowników w Zespole (...) przy założeniach, że K. G. świadczyła pracę na rzecz ww. Zespołu w wymiarze ¼ etatu i nie wypłacono nagród pracownikom w roku 2014 wyniosły **309.053,39 zł**. Sąd błędnie założył, że biegły wyliczył nie całość kosztów zatrudnienia pracowników, lecz różnicę pomiędzy całkowitymi kosztami zatrudnienia, a otrzymaną przez powoda dotacją. Dlatego też zasądzona kwota nie została pomniejszona o kwotę dotacji **141.500 zł**.

Z pola widzenia nie można było stracić także, że pozwany – wbrew regule dowodowej wyrażonej w **art. 6 k.c.** – nie zaoferował, poza własnymi niczym nie popartymi twierdzeniami, jakoby powód w ramach realizacji powierzonych mu zadań wydatkował kwoty do tego nieadekwatne.

(punkt **1 i 2** wydanego w tej sprawie orzeczenia)

O odsetkach orzeczono w oparciu o treść unormowań **art. 455 k.c.** i **art. 49 ust. 6** ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – ich data pozostawała w związku ze skierowaniem przez powoda do pozwanego żądania zapłaty z dnia 30 maja 2016 roku doręzonego mu w dniu 3 czerwca 2016 roku. Biorąc pod uwagę, że wyznaczył on mu w nim 7 – dniowy termin do spełnienia świadczenia – zasądzono je od dnia 11 czerwca 2016 roku.

(punkt **1 i 2** wydanego w tej sprawie orzeczenia)

Koszty niniejszego postępowania:

Objęły one w niniejszej sprawie opłatę sądową oraz wydatki poniesione na poczet przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego (**19.052,14,- zł**), a ponadto kwotę **13.697,00,-zł** tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Powyższymi kosztami Sąd obciążył w całości pozwanego.

Prawnym wsparciem orzeczenia o nich były unormowania **art. 108 par. 1 k.p.c.; art. 98 par. 1 k.p.c.;** ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (punkt **3** wydanego w tej sprawie wyroku).

SSO Maria Prusinowska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować,
2. Proszę odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem, po ustaniu stanu epidemii,
3. Za 14 dni lub z apelacją

Poznań, dnia 27 kwietnia 2020 roku

SSO Maria Prusinowska